

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון ג (תקכה) ♦ שנה יא

שב"ק פרשת לך לך ה'תשפג

דברי אלוקים חיים מרן רבינו הגה"ק זי"ע"א

לך לך מארצך וגו' ואברכך ואגדלה שמך וגו'. (י"ב. א-ב)
ראוי לשים לב, מפני מה הבטיח לו השי"ת כל ההבטחות האלה, והלא זה היה אחד מעשרה הנסיונות ויותר נסיון היה אם לא היה יודע כלל מההבטחות הטובות ואף על פי כן היה הולך. אפ"ל ע"פ "הקדושת לוי" שנראה שאדרבה בהבטחות היה הנסיון גדול ביותר, כי רצה השי"ת לבחון לא"י בגלל שיגיעו לו שם כל הברכות הטובות, או ילך רק לקיים רצונו של מקום ולא יכוון כלל על הנאת עצמו. ומשום הכי הבטיח לו השי"ת הטובות שישגי בביאתו לארץ ישראל לראות אם לא יחשב כלל להנאתו רק לקיים מצות הבורא ב"ה. ומעיד הכתוב, וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'.

וכן מובא באור החיים הק' שהלך רק בשביל ציווי ה' לבד ולא כדי שבאמצעות הליכתו ישיג הטובות.

והאמין בה' ויחשבה לו צדקה (בראשית טו, ז)
פירש רש"י דלא שאל לו אות על זאת, אבל על ירושת הארץ [שאל אות] ואמר לו: "במה אדע" (להלן, ח).
ולכאורה קשה הרי אברהם אבינו שמסר את נפשו לא אחת, לגלות ולפרסם את שמו יתברך, מה הגדלות בכך שיחשבה לו צדקה וכן שואל הרמב"ן מי שהאמין לשחוט את בנו היחיד האהוב, ושאר הנסיונות, איך לא יאמין בבשורה טובה?
ואפ"ל (ע"פ יוסף בכור שור ועוד) ויחשבה הכוונה לאברהם שהחשיב להקדוש ברוך הוא את הדבר כצדקה דהיינו שצדקה עשה עמו בזה שהבטיחו שיוצא מחלצו יירש הארץ.

אמרות פהורות מרבינו ה'אור אביגדור' זי"ע

ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה (יב, ב)
מסביר רש"י: ואעשך לגוי גדול, זה שאומרים אלהי אברהם. ואברכך זה שאומרים אלהי יצחק. ואגדלה שמך זה שאומרים אלהי יעקב. יכול יהיו חותמין בכולן, תלמוד לומר והיה ברכה, בך חותמין ולא בהם.

ומסביר ה"שפתי חכמים": רצונו לומר לפי שאין אומרים "אלהי" אלא על רבים, כמו אלהי ישראל אלהי העברים, ועל יחיד לא מצינו לשון אלהי. לכך ברכו "ואעשך לגוי גדול" כי אתה תחשב לרבים ויאמרו עליך "אלהי אברהם". ובמילת "אברכך" שמורה עוד על תוספת ברכה, רמז שיאמרו גם כן על בנו אלהי יצחק, וכן "ואגדלה שמך" שמורה עוד על תוספת גדולה, רמז שיאמרו גם כן על בן בנו אלהי יעקב.

דברות קודש מרן רבינו עט"ר שליט"א

לך לך (יב, א)

להנאתך ולטובתך (רש"י) איזו הנאה יכולה להיות כתוצאה מהטלטלות בדרכים? בעל ה"מאור עינים" היה עוסק רבות במצות פדיון שבויים. יהודים רבים היו חייבים לו את חייהם ואת שחרורם מבית האסורים ומשבי אצל הגויים. אולם, פעם אחת הלשין עליו אי מי, ובעל ה"מאור עינים" הושלך לבית האסורים. "רבונו של עולם!" קרא הרב בצער, "על מה בא עלי כזה עונש? הרי כל חיי מציל אני את היהודים הנמצאים בבית הסוהר, איך יתכן שקרה גם לי כך?" ראה ה' בצער, "ושלח אליו את אליהו הנביא. "אין זה עונש, חלילה!" אמר לו אליהו, "שמחה גדולה יש בשמים כאשר אתה מקיים את מצות פדיון שבויים. אולם, כדי שתקיים את המצוה ביתר שאת ובזריזות, רצה ה' להטעים לך פעם אחת את הטעם שמרגיש האדם השבוי. לאחר שתחוש את תחושותיו של הנתון בשבי, תקיים את מצות פדיון שבויים בהתלהבות ובזריזות רבה אף יותר!" בדומה לכך, ארע לאברהם אבינו, מכיון שכל חייו עסק במצות הכנסת אורחים, רצה הקדוש ברוך הוא להטעימו בטעם שמרגישים עוברי דרכים, ולגרום לאברהם לחוש את תחושתו של מי שנמקק לאכול על שולחנו של השני, לצורך כך אמר לו ה', "לך לך" להנאתך ולטובתך, שתקיים את מצות הכנסת אורחים ביתר שאת, בהנאה ובשמחה, כאשר אתה יודע ומכיר עד כמה גדולה הטובה שאתה עושה לאורחים **ויאמר הגר שפחת שרי אי מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרה גברתי אנכי בורחת ויאמר לה מלאך ה' שובי אל גברתך והתעני תחת ידיה** (טז, ז-ט)

ונשאלת השאלה, המלאך שואל את הגר מפני מי את בורחת? והיא עונה: מפני שרי גברתי וכו'. ומה עונה לה המלאך, תשובה מחירה: שובי אל גברתך והתעני תחת ידיה. וכי כך עונים, הרי זה סיבת בריחתה משום שעינתה אותה?

אלא תירץ הגה"ק רבי מאיר שפירא מלובלין זי"ע במתק לשונו: כל סיבת בריחתה של הגר הייתה בגלל גאותה, שלא רצתה להיכנע לשרי גברתה. והעצה כנגד הגאווה היא, להכיר מאין באת, ולאן אתה הולך, והם דברי המלאך: אי מזה באת ואנה תלכי. אבל הגר לא הבינה את הרמז, היא ענתה, מפני שרי גברתי אנכי בורחת. ולכן השיבה המלאך, מכיוון שלא הבנת את הרמז שבשאלתי, סימן הוא, שעדיין לא למדת מאומה ממידותיה הטובות של הצדקת שרי, ולכן שובי אל גברתך והתעני...

ליל שב"ק - תשפג

הדפסת והפצת גליון השבוע

לז"נ

הרבנית **בינה מוזס** ע"ה
אשת חבר רבינו בעל אור אביגדור זי"ע
בת הגה"צ ר' יצחק צבי גרינוואלד זצ"ל
יא"צ ז' חשוון ומנו"כ בהר הזיתים
ת.נ.צ.ב.ה.

בן ארץ ישראל שנסע לחוץ לארץ לפני ז' חשוון והסתפק אם אמר ותן טל ומטר

הסתפקתי בשאלה מעניינת בבן ארץ ישראל שנסע לחוץ לארץ לפני ז' בחשוון, ודעתו לחזור באותה שנה לארץ ישראל, שנחלקו הפוסקים אם צריך לומר ותן טל ומטר מז' בחשוון או לא. מה הדין אם הסתפק אם אמר או לא אמר, האם צריך לחזור, או שמא כיון דהוי ספק ספיקא, שמא הלכה כהפוסקים שלא צריך לומר ותן טל ומטר, ואת"ל שהלכה שצריך לומר, שמא כן אמר, ולא צריך לחזור ולהתפלל.

והגאון רבי אשר חנניה זצ"ל, בעל שו"ת "שערי יושר", השיב לי, זה לשונו: הנה בבן ארץ ישראל שנסע לחוץ לארץ ודעתו לחזור באותה שנה, דעת רוב חכמי דורנו לעשות פשרה במחלוקת האחרונים הנ"ל, שיאמר ותן טו"מ לברכה בשומע תפילה, כדין יחיד שצריך לגשמים, ששואל גשמים בשומע תפילה. דכ"כ בשו"ת דברי יהושע ח"ב (סי' י"ד) בשם החזו"א, וכ"כ בשו"ת באר משה ח"ז בדיני בני א"י וחז"ל בטו"מ, ושערי יצחק בדיני יו"ט שני בשם האדמו"ר מסטמאר ר' יואל זצ"ל. וכ"כ הגר"פ שיינברג בסוף ספר יו"ט שני כהלכתו (עמוד תי"ד) בשם בעל הקהילות יעקב, ושכן מורים כיום הרבה מורי הוראה, וכ"כ ידידי הגר"א גרינבלט שליט"א בשם הק"י, וכ"ה דעת הגרש"ז אורבך זצ"ל, ויבלח"ט הגרי"ש אלישיב שליט"א, והגר"ב צ אבא שאול זצ"ל, הובא דבריהם בס' יו"ט שני כהלכתו (פ"י הערה ז'), וכ"כ בס' ילקוט יוסף ח"א (עמוד רס"ג ובהערה שם), וכ"כ בס' מנחת אהרן (בדף קל"א ע"ד) עיי"ש. וציין עליו הילקו"י, וקצת פלא על כל הגדולים הנ"ל שלא ראו שכבר הקדימם בעצה זו המנחת אהרן שהיה אחד מגדולי האחרונים כמה מאות שנים לפניו.

לפי זה נראה דבשכח לאומרו בשומע תפילה, לכל היותר יש לו לחזור ולהתפלל בתנאי נדבה, מאחר וכל מה שצריך לאומרו זהו רק מדין יחיד שצריך לגשמים, שואל בשומע תפילה, ועוד כיון שהוא מח' גדולה בין גדולי האחרונים אם צריך לשאול גשמים או לא, והמשנ"ב שם (בס"ק ה'), וכה"ח (ס"ק י"א) הביאו למחלוקת זו ולא הכריעו בה, עיי"ש בדבריהם, וע"ע בס' בירור הל' (סי' קי"ז) שכתב בשם אביו בעל הבית ברוך (על החיי"א) דמזה שהמשנ"ב וכה"ח הביאו לברכ"י וכל הגדולים שעמו באחרונה, נר' שדעתם לפסוק כהברכ"י, וכן נראה העיקר להלכה עיי"ש. א"כ ודאי שאם אמר טל ומטר, לא נפקא מספיקא שמא לא צריך לומר, וממילא בספק אם אמר טל ומטר בשומע תפילה, אע"פ שאמרינן דמה שהוא רגיל עד כעת להתפלל הוא אומר, [כמבואר בשו"ע סי' קי"ד ח' עיי"ש], ומסתמא לא אמר טו"מ בשומע תפילה, מכל מקום כיון שהוא מסתפק בזה מיד בסיום תפילתו, נראה דחשיב קצת ספק, והו"ל ספק ספיקא אם צריך לחזור או לא, ודאי שלא צריך לחזור ולהתפלל, מאחר שלא מצינו בשו"ע שצריך לחזור להתפלל בתנאי נדבה אלא בספק אחד, אבל לא בספק ספיקא.

שו"ר בס' יו"ט שני כהלכתו (פ"י הל' ה' ובהערה ט"ו) שכתב בשם הגרי"ש אלישיב שליט"א שאפי' אם ודאי שכח להזכיר טל ומטר, לא צריך לחזור ולהתפלל, כיון שמה שמזכיר טו"מ בשומע תפילה זהו רק לחומרא, ובהערה ט"ז הוסיף עוד בשמו דאעפ"כ אם רוצה להתפלל בתנאי נדבה יכול להתפלל עכתו"ד עיי"ש, אם כן כל שכן בספק ספיקא כנידון דידן, ודאי שלא צריך לחזור ולהתפלל, דאפילו אם נמצא מי שחולק על דברי הגרי"ש אלישיב שליט"א, נראה דבספק ספיקא כנידון דידן, כולי עלמא מודו שלא צריך לחזור, אלא שאעפ"כ אם בכל זאת רוצה לחזור ולהתפלל, אפילו בנידון דידן שיש ספק ספיקא שלא צריך לחזור ולהתפלל, יכול לחזור ולהתפלל, מאחר שאמרו בגמ' ברכות (דף כ"א ע"א) על ספק התפלל כדין או לא, שיחזור ויתפלל משום דהלוואי שיתפלל אדם כל היום כולו. אם כן על כל ספק ואפילו על ספק ספיקא אם צריך לחזור ולהתפלל, אם בכל זאת רוצה לחזור ולהתפלל בתנאי נדבה, נראה שרשאי לעשות כן. (עכ"ל).

מאת הרה"ג גמליאל רבינוביץ שליט"א - מו"צ בקהילתינו

וילך למסעיו מנגב ועד בית קל וגו'. (יג. ג.)

בחזרתו פרע הקפותיו. (רש"י)

נראה שמלבד ששילם חובות ממון, שילם חובות אחרים, כי שאלוהו רבים היתכן שצדיק כמותו המפרסם שם הקב"ה בעולם צריך לסבול כ"כ להיות נע ונד ממקום למקום, אם אמנם כנים דבריו שהשי"ת מנהיג את העולם, מדוע אינו נותן בידו מכל טוב. ועתה בשומו ממצרים והיה כבד מאד במקנה בכסף ובהב, פרע את החוב שהיה נשאר חייב להם מקודם, שקושייתם נסתלקה בראותם ששפיר העניק לו יוצרו עושר וכל מילי דמיטב. זהו פרע הקפותיו, שפרע להם תשובה שהיה חייב להם מקודם.

(חתם סופר)

הבט נא השמימה וספור הכוכבים אם תוכל לספור אותם

ויאמר לו כה יהיה זרעך (טו. ה.)

רק למטה הכוכבים נראים קטנים, אבל למעלה הם גדולים מאוד. כך ישראל, בארץ הם לפעמים נראים קטנים ושפלים, אבל למעלה, בשמים, הם חשובים וגדולים מאוד.

(הרה"ק ברוך ממעז'יב"ח)

"ויוצא אותו החוצה" (טו. ה.)

"הוציאו מחללו של עולם והגביהו למעלה מן הכוכבים" (רש"י). אברהם אבינו הועלה "למעלה מן הכוכבים", מעל דרך הטבע, והקב"ה הראה לו כי "כה יהיה זרעך" – אף קיומם של בניך יהיה למעלה ומחוץ לדרך הטבע.

(שפת אמת)

והאמין בה' ויחשבה לו צדקה (בראשית טו, י.)

אפ"ל ויחשיבה לשון מחשבה, שהאמונה היתה מחושבת, על כן המילים לו צדקה, עולות על המחשבה שהאמין גם שהיה בעל מחשבה ויכל לחשב חשבונות.

(מרח רבינו שליט"א)

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול (טו. ט"ד.)

לכאורה האיך נענשו המצריים בין במיתת מכת בכורות וטביעה בים סוף ובין בממון שנלקח מהם, והלא קיימא לן דמי שנתחייב מיתה וממון אז קם ל' בדבריה מיני' ונענש במיתה לחודא. ונראה לפרש, דמיתה בידי שמים שפיר אינו פוטר ממון והכא באה המיתה מן השמים. זה שאמר הכתוב, וגם את הגוי אשר יעבדו, דן "אנכי" דייקא בדיני שמים, ולכן ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, דבכה"ג מת ומשלם.

(פרשת דרכים)

ויעל אלוקים מעל אברהם. (יז. כב.)

יש לברר למה דוקא כאן עלה הקב"ה מעל אברהם אחר שדיבר עמו, דהנה כשהקב"ה שורה על האדם אז לא יגור שם רעה הוא היצה"ר אלא השטן בורח ומסתלק משם. ורצה הקב"ה להגדיל הנסיון של מצות מילה כלפי אברהם כדי להרבות בשכרו, משום הכי עלה לרגע קטן מעל אברהם אחר שצוה לו על מצות מילה כדי שיוכל היצה"ר לבוא ולפתותו. ומגודל חיבת אברהם לקונו כבש את יצרו ומל אברהם את עצמו בלב שלם.

(קדושת לוי)

ותקרא שם ה' הדבר אליה אתה קל ראי כי אמרה הגם הלום ראיתי אחרי רואי. (טז. יג.)

וקשה מה נתינת טעם הוא זה שדייקא בשביל זה קראת כן. וי"ל עפ"י הגמרא בגיטין (דף ס"ו) דשד אין לו צל גמור. והביאו שם תוס' את הגמרא (מגילה ג') דאסור ליתן שלום לחבירו בשדה שמא שד הוא. והכא שאמרה הגר, אתה קל ראי, לכאורה מהיכן ידעה זאת, ודילמא שד הוא. ונראה שראתה אצלו צל גמור, ומזה הוכיחה שהוא מלאך. זה שאמר הכתוב, ותקרא את שמו אתה קל ראי, והראיה שאמנם מלאך הוא, כי הגם הלום ראיתי אחרי רואי, פ' שאחרי זה שנראה ונתגלה לי, עדיין ראיתיו, והיינו צל שלו, ומזה מוכח שהוא מלאך.

(ישמח משה)

עובדות חיים

נזיר? "לא" השיב הלה. סיכם רבי בן ציון: "באיסורי עריות קרובות אין לך בעיה. ירדו עוד כשלושים. לא לעשות עבודה זרה, לא להשתחות לה, לא להקים מצבה, לא לנחש, לא לעשות מעשה אוב וידעוני, לא להתנבאות לשקר... להמשיך? עוד מגיע לי עודף..."

(רבינו היאור לציון)

והאמין בה' ויחשבה לו צדקה (טו, ו)

סיפר הרה"ק רבי ברוך הגר מסערט וז'ניץ, ה"מקור ברוך": אצל חותני, כ"ק מרן מהרי"ד מבעלזא ז"ע, בעת ששלח את אחד הנכדים לגשת לדלת באמירת "שפך חמתך" בליל הסדר, שאל חתנו של כ"ק מרן מהרי"ד, הרה"ק רבי יוחנן טווערסקי הי"ד: "האם באמת ניתן לראות?" כשכוונתו היא האם ניתן לראות את אליהו הנביא. כ"ק מרן מהרי"ד השיב לו שאכן כן, ניתן לראות. אך מי שאינו רואה אותו ומאמין שהוא מגיע, הרי שהוא גדול יותר מזה שרואה ומאמין. [שכן כאשר רואים, אין זו גדולה להאמין משום שהדבר נראה במוחש. כאשר לא רואים ובכל זאת מאמינים, הרי שזו מעלה גדולה יותר.] לפי מעשה זה ביאר ה"מקור ברוך" את הפסוק בפרשתנו: הקב"ה הוציא את אברהם והגביהו למעלה מחללו של עולם, אברהם אבינו ראה את הבריה כולה ואת העולמות כולם. הכל היה גלוי בפניו. ואחר כל זאת אברהם נותר באמונה תמימה: "והאמין בה'", כאילו לא ראה מאומה. דרגה זו משבחת התורה במילים "ויחשבה לו", הקב"ה, "צדקה", לצדקות גדולה מאוד.

(במחשבה תחילה)

ידו בכל יד כל בו (ט"ז - י"ז)

פעם אחת בעת שהיה הגר"ח מבריסק זיע"א ילד, נכנסו כמה אנשים אל אביו בעל "בית הלוי" זיע"א, ואמרו לו כי בנו חיים רב עם הילדים בחוץ. קרא הבית הלוי לבנו הביתה, ובמעמד כמה אנשים שאלו: "החצי הראשון של הפסוק או החצי השני?" נענה הגר"ח "החצי השני" ויצא. שאלו את ה"בית הלוי" לאחר שיצא לפשר השיחה הזו, ענה להם, אצל ישמעאל כתיב "ידו בכל יד כל בו" ושאולתי החצי הראשון היינו "ידו בכל" ובו האשמה, או החצי השני, לביאור החצי השני פטרתיו. ואח"כ "יד כל בו" ואין הוא אשם. ומשענה כששאלו לילד מה היתה כוונתו, השיב כנ"ל.

סגולת חיים

בס"ד

הסגולה לשבוע טוב ומוצלח שרבינו ה'בן לאשרי' זי"ע ביקש לפרסם בשמו

רבנו ה'בן לאשרי' זי"ע הקפיד מאוד באמירת הזמירות של מוצאי שבת, במיוחד הפזמון של 'אליהו הנביא', ו'רבון העולמים', וגם כשהיה חולה וחלש וכבר לא ראה בעיניו, ביקש שיקראו לפניו את הזמירות. אם אירע שלא סיים לאומרם במוצאי שבת מחמת חולשת גופו, הקפיד להשלים ולאמרו למחרת ביום ראשון, והיה רגיל לומר שע"י אמירת 'רבון העולמים' מובטח שלא תארע תקלה במשך השבוע, וזוהי סגולה להצלחה.

וביקש לפרסם בשמו סגולה בדוקה ומנוסה לשבוע טוב ומבורך ומוצלח, שיש להוסיף בסוף נוסח פזמון 'המבדיל בין קודש לחול' כך: "המבדיל בין אור לחושך, יצילנו מנחש הנושך. המבדיל בין ישראל לעמים, יושיענו ישועת עולמים. המבדיל בין היום השביעי לששת ימי המעשה, על כל פשעינו יכסה, ויביא לנו משיח המכוסה

(גיליון מליצי יושר)

ויאמר ה' אל אברם לך מארצך וממולדתך וגו' (י"א-כ"ו).

כל ימיו עסק הרה"ק רבי נחום מטשערנוביל (י"ד יא חשוון) במצוות פדיון שבויים הוא נדר על פתיים נדיבים לאסוף מעות למצוה גדולה זו ואחר כך היה משלשל את המעות לכיסיהם של פריצים עריצים ואנשי הרשות, כדי לפדות מידיהם יהודים שנפלו בשבי, פעם אחת כאשר נקלע הרבי לז'טומיר, העלילו עליו הגויים עלילה שפלה וכלאוהו בבית האסורים, בא לבקרו צדיק אחד וביאר לו את הפסוק בתחילת פרשת לך לך בדרך צחות: אברהם אבינו היה מצטיין במצוות הכנסת אורחים ותמיד היה מטכס עצות מה אפשר לעשות עוד ועוד למען האורחים, אמר לו הקב"ה: לך לך מארצך, צא אברהם לדרך, ותהפך אתה בעצמך לעובר אורח, נודד וגולה, אז תדע ותרגיש היטב מה חסר לאורח, ומה אפשר עוד להיטיב עמו, וכך תוכל להשתלם במצוה זו ובכל פרטיה, הוסיף הצדיק ואמר: אף אתה, רבי נחום, העניקו לך משמים הזדמנות לחוש בטעמו של שבי אצל גויים, ועד כמה נחוץ לפדות יהודי משבוי, כדי שתוכל להבין מצוה זו לעומקה ולהתעלות בקיומה.

והיה ברכה (י"ב, ב)

סיפר אחד התלמידים, שלעת בחרותו, כאשר הגיע פעם אחת ברכבת לעיר פרעשבורג, עמד כמשתאה כאשר ניגש אליו זקן מופלג וביקש להיות לו לעזר בלקיחת חפציו לאכסניה. ויהי כמצחק בעיניו, שהוא הבחור הצעיר לימים ימסור את חבילתו לאיש ההוא אשר כולו הפך לבן. על כן סירב למלאות חפצו. אז סיפר לו האיש, שבצעירותו הוא היה מבין נושאי רבינו החתם סופר בכסאו, כי רבינו בא בימים ולא היה יכול עוד לצאת ולבוא, והיה צורך לקחתו ממקום למקום. "פעם אחת, בהוליכי את רבינו ברחוב העיר, עצרתי פתאום מלכת. שאל אותי רבינו בפליאה, מה זה ועל מה זה. השבתי לו, כי כל זמן שכוחי במתני, פרנסתי מצויה בידי, ויכול אני להעביר לאנשים חפצים ממקום למקום, אבל מה אעשה לעת זקנה כאשר כוחותי יעזבוני? וביקשתי מרבינו שיבטיח לי שכוחי לא יסור ממני לעולם, וזכיתי לשמוע את ברכתו שאהיה גיבור חיל כל ימי. עכשיו שנתקיימה הבטחתו של אותו צדיק, בקשתי שטוחה, אל תסרב לי, והנח לי לשאת את חפציי". רבינו נתן ברכות לכל מבקש, אף על פי שנראה הדבר כיוהרא, אך רבינו אמר כי אין הדבר כן, משום דכתיב "ואברכה מברכך", הרי שהמברך מתברך, ולכן אין שום יוהרא בכך שהוא עצמו רוצה להתברך...

(ספרא דמלאכ)

ויהי רעב בארץ. (י"ב, י')

חבורה של סוחרים תבואה עשירים, באו פעם אחת אל הצדיק ר' דוד מטאלוגא זצ"ל לדרוש בעצתו ולבקש ברכתו: היות שהשנה שעברה היתה שנת בצורת, והיה יוקר גדול בתבואה, על כן חששו שגם השנה יהיה התבואה ביוקר, ולפיכך לא רצו בתחילת השנה למכור את תבואותיהם, וחיכו שתתייקר השער יותר, אך לבסוף הוזל השער יותר ויותר, והם עומדים להפסיד הפסד רב. השיב להם הצדיק: מי שזן את העניים בשנת הרעב, הוא יזון ויפרנס את העשירים בשנת השבוע.

ואת הנפש אשר עשו בחרן (י"ב, ה)

מעשה בבחור מתחזק שאחז בשלבים הראשונים של חזרתו בתשובה. הוא הגיע אל הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל והתלונן בפניו: "רבי, קשה לי לקיים תרי"ג מצוות, זה יותר מדאי בשבילי"...! אמר לו רבי בן ציון: "לו יהי כדברך, כמה מצוות אתה רוצה להוריד ממך חצי? שני שלישי? תפס הלה את המרובה: "שני שלישי". "מוסכם!" השיב לו רבי בן ציון להפתעתו "כמה הם שלישי מתרי"ג? חישב הלה וענה: "מאתים וארבע" "זאותן הנך מקבל ברצון?" "אין לי כל בעיה עם מספר זה" – השיב. "ובכן" – המשיך רבי בן ציון להפתיעו – "החפץ חיים מנה את המצוות הנוהגות בזמן הזה, והן מאתיים ששים ושבע. האם אתה כהן?" "לא", השיב. "א"כ ירדו לך עוד שלושים וכמה מצוות. האם אתה

נעימות החיים

שלוש מאות חביות הנוזל המשובח. היהודי המבוהל רתם את העגלה לסוסים וחיש ניצב בפני הרבי מסדיגורא: "רבי קדוש, מה אעשה כעת? מהיכן אמציא לפרוץ 300 חביות שיכר???..." פכר ידיו בייאוש. הרבי חיך והפטיר: "כלום תמו המים בנהר שליד עירכם?!" הרמז הספיק ליהודי שאץ-רץ למלא את כל החביות שברשותו במים ולהעבירן לידי משרתי הפריץ. אלו גמלו לו בתמורה בסכומי כסף אגדיים כמותם לא ראה עדיין. זאת ועוד, שכל אורחי החתונה התלהבו מהשיכר המשובח והזמינו אף הם כמויות ענק מהיהודי, שכעת החל לייצר שיכר אמיתי בדרכי ייצור מקובלות... אמו של היהודי באה

להודות לרבי, ואמרה: "חשבתי כבר על כל האפשרויות איך השי"ת יעניק עושר לבני. על מים בטעם שיכר לא חשבתי..."

הניסיון שעמד בו אברהם אבינו היה ניסיון קשה עד מאוד: הוא שומע סדרת הבטחות ברורה מפי הקב"ה, אבל הוא לא יוצא לדרך בגלל ההבטחות המפתות והקורצות. אלא בגלל שה' יתברך צוה אותו. זהו דבר קשה מנשוא ללכת בכונה טהורה לקיים רצון ה' בלי שתתערב איזו מחשבה על הדיבידנד הצפוי בסוף הדרך. ודבר זה מלמדת אותנו התורה: "וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'", לא בגלל הנאה או שכר מכל סוג שהוא. וכיצד הניסיון הזה נוגע גם אלינו? פעמים רבות חושב האדם שהוא יפעל כך, או שמא יעשה כך, כל זה במטרה להגיע לתוצאה הרצויה מבחינתו. אלא שהתורה היא נצחית, והקב"ה פונה לכל יהודי בקריאה רוחנית: "לך לך מארצך", תצא מרצונותיך הארציים, תבטל את רצונך להגיע ליעד פלוני או ללכת

במסלול אלמוני, "אל הארץ אשר אראך". אני אקח אותך למקום הטוב ביותר בשבילך, גם אם נראה לך שאתה מפסיד מכך או ניזוק. (במחשבה תחילה)

ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך (יב), הניסיון הזה נמנה בין עשרת הניסיונות שנתנסה אברהם אבינו. אלא שמפרשי התורה מסבים את תשומת לבנו לשאלה עצומה: "ואעשך לגוי גדול, ואברכך, ואגדלה שמך, והיה ברכה" – הקב"ה מבטיח לאברהם אבינו שבזכות הליכה זו יזכה לבנים, לעושר, הברכות יהיו מסורות בידו, ומה לא? הקב"ה מבטיח כל טוב שתלוי במעבר דירה ממקום למקום, ברכות למעלה מדרך הטבע. מישהו היה מסתפק בכלל? מהי אפוא גדולתו של אברהם אבינו שעמד בניסיון זה?

זקנה יהודייה הגיעה לרבי אברהם יעקב מסדיגורא בתחינה: "רבי קדוש, לבני הייתה מבשלת שכר, לאחרונה לא עולה בידו השיכר יפה, הוא ובני ביתו גוועים ברעב ואין ביכולתי לעזור להם. אנא רבי, תבקש מהקב"ה שיזרח מזלו של בני. "שימלא כרטיס לוטו ויזכה בגורל", הקשישה החלה למנות שלל עצות, "שיקראו לו מארמון המלך וימנחו קבלן לתפירת מדי הצבא של החיילים, אולי אפילו יפתח בעצמו מפעל לייצור דברי מאכל ויהיה לעשיר גדול. אפילו, בתור התחלה, שמישהו יעסיק אותו כשכיר וייתן לו משכורת הגונה מדי חודש"... הרבי שאל: "נשאר לבנך חביות שבהן ייצר בעבר שיכר?" "כן, כן", הנהנה הזקנה נמרצות. "תאמרי לו שימלא חבית במים רגילים וייגש לפרוץ הכפר שמחתן את בנו בעוד שלושה חודשים ויבקש לספק לו משקה". הפריץ הגיע במפתיע לביתו של היהודי בכדי לערוך סדרת טעימות, לבו של היהודי דפק בעוצמה רבה ופניו חוורו. הן עתה תתגלה התרמית וראשו יוסר מעליו כהרף עין. איך מלאו לבו לשמוע בקול אמו התמימה? "אוחחחח... נשמעה גניחתו של הפריץ מתוך הכוס הענקית. שיכר טעים שכזה לא טעמתי מעודי". בו במקום הזמין הפריץ

בנוהגיה

עוד ישמיע בערי יהודה ובחוצות ירושלים

קול ששון קול חתן

וקול שמחה וקול כלה

וקול חתן למזל טוב

נעלה את ירושלים על ראש שמהותינו

מה אשיב לך כל תגמולוהי עלי, אודה ה' בכל לבב על חסדו הטוב שהגיענו לעת שמחה, בנישואי הבת הכלה הבתולה המהוללה

מרת **חיה ברכה** שתחי' עב"ג בחבור החתן העליו המהולל בתשכחות הרב **מרדכי שליט"א** בן מחותני מעבש"ת

הרה"ג **קלמן אהרן אנגלברג** שליט"א מו"צ באשדוד ומח"ס מגן אברהם המבואר וחתן מעבש"ת שלשלת היוחסין

הגאון הגדול **נפתלי צבי גלור** שליט"א אב"ד ו"מ בחיפה ונשיא מוסדות 'בית ישראל' ברפכ"ד שיתקיים איה' ביום ב' חיי שרה לסדר 'ולקחת אשה לבני' כ' חשון תשפ"ג

באולמי השמחות 'ישועות משה' רח' שלמה המלך 18 בבני ברק

קבלת פנים בשעה 6.00 מעמד החופה בשעה 7.00

הגנו מתכבד להזמין את כל קרובינו, ידידים, מכיורנו ואנשי לקותי הכל בעניינים ביום שמחת לבנו, וביום שמחתכם ובמועדיכם איה' נשמח עיכם, ויהא רעוא שיכות אבותינו ורבותינו הק' נבגלו יעמוד ויגן עלינו ועל כל ישראל וישמע מן שמה זו שפכ רב בשמחת עולם על ראשינו ובביאת בן דוד גואלנו ב"א.

יודים וישי"ת בלב ונפש והמוצפה לקריאת בואכם לשלום

הק' **יוסף מוזס** והרבנית באדמו"ר הגמ"ק יצחק צבי משה זצוק"ל

מקראלי

מאות כבר נושעו! ומה איתך?
רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו'
תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של
מרכז "אמונת חיים" קראלי
כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון
רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 055-6798152
באימייל: 3118494@gmail.com

שמחת בית קראלי
כ' אדר

לקראת החתונה הגדולה
בבית מרן רבינו שליט"א
שתתקיים בשעתומ"צ
ביום ב' חיי שרה כ חשון תשפ"ג
באולמי שמחות 'ישועות משה'
דרושים היימישע יונגלייט
כמארחים סדרנים ומלצרים
הרשמה בטל. 055-6798152

לע"נ
הגה"צ רבי משה ב"ר מרדכי וועבר זצוק"ל
ולע"נ
מרת אסתר ע"ה בת הרב יעקב שליט"א ווינברגר
ת.נ.צ.ב.ה